

Magistrat ønsket at udtale for Dem en Tak for og Anerkendelse af Deres nidkære Virksomhed i Københavns Kommunes Tjeneste i omtrent 25 Aar, og en særlig Tak bringer man Dem for det store Arbejde, De har nedlagt i Forslaget til en ny Sundhedsvedtægt for København.

Jonquières. Th. Dybdal. J. Jensen.  
Marstrand. Lehmann. K. M. Klausen.  
H. Hage. Philipsen. P. P. Gram.“

Disse Navne maa det ærede Medlem fra Ringsted nok lade staa. Naar disse Folk træde op i Forening og uopfordret efter al denne Strid og alle disse Angreb afgive en saadan Erklæring, tror jeg, at disse Mænds Ord veje mere end det ærede Medlems, og de Injurier, som det ærede Medlem skyder ud mod Etatsraad Hoff, ville ikke veje meget, de ville falde til Jorden eller snarere falde tilbage paa det ærede Medlem selv. — I alt Fald burde det ærede Medlem vælge et Sted, hvor Etatsraad Hoff havde Lejlighed til at svare ham.

Det, der imidlertid i og for sig er det vigtigste i denne Diskussion, er Ministeriets Stilling til de tre Læger, der ere blevne anklagede. Det er det, der er Kærnen, og jeg skal derfor gaa lidt nøjere ind paa dette Spørgsmaal. Dog skal jeg forinden i Anledning af de skarpe Udtalelser, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) kom med, og hvori han spurgte, om jeg havde været i Besiddelse af den anden Skrivelse fra Clod-Hansen, sige, at det ved det ærede Medlem meget godt, det staaer nemlig i Rigsdagstidenden Sp. 3839—40. Der omtalte jeg netop dette, at Anklagen mod den ene eller de to Læger bl. a. var baseret paa en mundtlig Udtalelse til det ærede Medlem fra Saks-købing (Rørdam), og jeg siger saa, at det finder jeg ikke tilstrækkeligt, der maatte Skrift til, der kunde jo være Misforstaaelser af Enkeltheder i Samtalen. Jeg oplyser saa om den paagældende Skrivelse og siger derefter: „Jeg skal naturligvis ikke dømme de to Læger imellem. Nu er der senere kommet en Erklæring fra Clod-Hansen om, hvorledes han ser paa de paagældende Læger. Ærede Medlemmer skulle faa det hele trykt“. Denne Skrivelse havde jeg faaet umiddelbart forinden eller samme Formiddag, tror jeg, som Striden herskede her i Folketinget. Om jeg havde læst den, tør jeg ikke sige, men jeg gaar dog ud fra, at jeg havde læst den igennem inden eller under Debatten. Men der gør jeg altsaa udtrykkelig op-

mærksom paa Erklæringen fra Clod-Hansen og paa, at jeg senere havde faaet en anden Erklæring fra ham, og jeg siger, at jeg ikke vil dømme de paagældende Læger imellem.

Men i øvrigt kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, at der ikke skulde være en Modsigelse mellem de to Erklæringer. Det er der paa et temmelig væsentligt Punkt. Det, som Dr. Rørdam indberetter om den ene Læge, lyder saaledes — det findes i Bilag til Ændringsforslagslisten Sp. 1334 —: „Paa min Forespørgsel til ham om, hvorvidt Dr. med. B siden sin Ansættelse som Karantænelæge i 1893 ikke havde været hengiven til Misbrug af Morfin, erklærede han bestemt, at han havde været Morfinist indtil et langt senere Tidspunkt og været dette i ret høj Grad. Han mente nærmest, at Bedringen var indtraadt for en 6—7 Aar siden. Han benægtede heller ikke, at Dr. med. B havde gjort sig skyldig i Misbrug af Alkohol, men forment, at han havde lagt dette af i de senere Aar, da han havde paadraget sig en kronisk Nyrebetændelse“. Om denne Læge udtales der i Clod-Hansens Skrivelser, der findes Sp. 1355—56: „Jeg kan her dels henholde mig til min allerede afgivne Attest, dels tilføje, at han, efter at være væsentlig færdig med Morfin, Kokain etc., sidst vel nok for ca. 8 Aar siden vistnok brugte en Del Alkohol i sit Privatliv, men jeg har i saa Henseende ikke været i Stand til fra nogen Kant at faa Rygter og Sladder om den Ting bekræftede ved skriftlig Tilkendegivelse eller Vidneudsagn“. Jeg synes saa ikke, at man kan sige, at der skal være udtalt til en, at den Mand havde været Morfinist indtil et langt senere Tidspunkt og været det i ret høj Grad, og jeg synes ikke, at de Udtalelser, som Clod-Hansen bruger, paa det Punkt ere uberettigede. Men, som jeg sagde den Gang, jeg skal ikke dømme de Herrer imellem, Erklæringerne ere trykte, og enhver kan læse dem. En Ting skal jeg indrømme, at det er ikke let at finde ud af alle Karantænelægens Udtalelser, de ere ikke saa klare, som de kunde være, og derfor har jeg gjort, hvad jeg kunde, for at oplyse dem.

Men naar nu Spørgsmaalet er, hvad jeg skulde gøre ved de paagældende Læger, er det første, jeg maa have klaret, synes jeg, hvad det er, Sundhedsstyrelsen, det ærede Medlem fra Saks-købing blandt andet, udtaler om Morfinisme, thi det er jo for dette, man vil have, at disse Læger skulle afskediges, for de tos Vedkommende, fordi de have været — ikke fordi de ere, men